

NADIA
EL-FASSI

*Best
Hex
Ever*

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Little Pink Ghost Ltd.

Oorspronkelijke titel: *Best Hex Ever*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Selma Soester

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobestock

Auteursfoto: © Ella Kemp

Illustraties binnenwerk: foxysgraphic/stock.adobe.com; ylivdesign/stock.adobe.com; Nina/stock.adobe.com

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1632 0

ISBN 978 94 027 7290 6 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2024

Originele uitgave verschenen bij Del Rey, imprint van Penguin Random House, London, UK.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Er komen in dit verhaal wat gevoelige onderwerpen voor, zoals bedrogen worden in een vorige relatie (zijdelings), het verlies van een familielid (zijdelings), opgroeien in een opvanghuis en op latere leeftijd uit de kast komen (beschreven). Ik hoop dat ik deze onderwerpen heb behandeld met de zorg die ze verdienen.

Het was een frisse herfstdag in de laatste week van oktober, zo'n dag waarop je het liefst met een goed boek en een dampende kop warme chocolademelk op de bank kruipt. Goudkleurige bladeren knisperden onder schoenzolen en vroege ochtendrijp bedekte de knalpaarse luifel van Serendipity Café. Het was Dina's favoriete tijd van het jaar. De ondraaglijke hitte van eind september was eindelijk voorbij, toen de lucht in de metro drukkend en plakkerig aanvoelde en haar dwong om bijna elke dag verkoelende spreuken op haar oksels los te laten.

Er veranderde altijd iets in de lucht wanneer de herfst aanbrak in Londen. Ten eerste werd het drukker in het koffiehuis, en op dit moment wilden alle klanten een croissant bij hun koffie.

Croissantmagie was altijd al lastig, maar vooral tijdens de koffie-ochtendspits was het een uitdaging. Dina staarde naar de klodder van deeg en boter – dit was met geen mogelijkheid meer te redden. Brood en gebak waren nooit Dina's sterkste kant geweest. Ze draaide haar volle bos krullen tot een knot en rolde haar mouwen op.

Dina had net een nieuwe pot van haar magische botermengsel tevoorschijn gehaald en stond op het punt om opnieuw te beginnen toen Robin, haar barista, riep: ‘Dina, waar is dat theemengsel met chrysant gebleven dat je vorige week hebt gemaakt?’

De croissants zouden moeten wachten.

Ze liep naar voren en rommelde door haar theecollectie. Uiteindelijk vond ze het blikje met tere gedroogde bloemblaadjes dat hen zocht en zette het op de toonbank. Onwillig om terug te keren naar de onvriendelijke croissants begon Dina met het bedienen van de klanten die net in de comfortabele leunstoelen aan de tafeltjes hadden plaatsgenomen.

Serendipity Café was anders dan andere koffiehuisen. Er hing een zekere sprankeling in de lucht waar niemand ooit precies de vinger op kon leggen. Het was een plek waar goede dingen gebeurden. Klanten die binnenliepen om een cappuccino te bestellen struikelden per ongeluk over de paraplu van iemand aan het tafeltje ernaast, en die persoon bleek dan de liefde van hun leven te zijn.

Dina genoot ervan hoe snel de geruchten over haar koffiehuis zich hadden verspreid: als je er onderweg naar een sollicitatiegesprek een latte en een koek kocht, zou je de baan krijgen, werd er gefluisterd. Ze was bijzonder trots op die betovering; het was een van haar beste. Het speciale ingrediënt was een snufje kaneel en een mespuntje kalmte. Als een knuffel van je geliefde, of het gevoel van je schoenen uitschoppen na een lange dag.

De truc van Dina’s betoveringen was dat ze haar eigen herinneringen en emoties erin stopte, en dan nam de betovering het over door haar gevoelens te projecteren op de persoon die at of dronk wat ze had gemaakt. Een betovering om zelfvertrouwen te bevorderen en iemand zo te helpen een baan te krijgen veroorzaakte geen kunstmatig zelfvertrouwen. Het gaf diegene alleen een magisch zetje waardoor ze dat zelfvertrouwen in zichzelf vonden.

De betoveringen waren natuurlijk niet blijvend. Dat was nooit zo met magie.

Toch moest Dina ervoor zorgen dat haar magie geheim bleef. Het was tenslotte niet de bedoeling dat heel Londen wist dat ze een heks was.

Terwijl de rijp over de stad trok stroomden de klanten door de deur naar binnen, op zoek naar een behaaglijke plek en een goede kop thee. Een van de favorieten was Dina's speciale chai-mengsel, met verwarmende gember, kruidnagel en nootmuskaat, en een snufje van dat gevoel dat je krijgt wanneer je de zachte, warme buik van een kat aait.

Overall in de stad werden jassen achter uit kasten gevist waar ze het hele jaar stof en mottengaatjes hadden verzameld, radiatoren kwamen kreunend tot leven en mensen gingen op zoek naar die speciale persoon om tegenaan te kunnen kruipen wanneer de winter echt zijn intrede zou doen.

Dina had het veel te druk om zelfs maar aan het begin van het knuffelseizoen te denken. Ze had het afgelopen jaar een paar keer een date gehad, eentje met een man en eentje met een vrouw, en daarvan was er maar een enigszins goed verlopen. De man was een wandelende rode vlag geweest, en Maggie – de waanzinnig sexy yogalerares met wie Dina een paar maanden geleden op date was gegaan – was lief, vriendelijk en slim geweest. Dina wist dat het echt iets had kunnen worden met Maggie als ze het een kans had gegeven, maar ze had haar geen pijn willen doen. Dus was ze vertrokken voordat er ergere dingen konden gebeuren.

Gelukkig was het in het herfstseizoen druk genoeg in het koffiehuis om haar gedachten af te leiden van romantiek; Dina had het daten voorlopig afgezworen. Het was de pijn die het haarzelf en anderen zou bezorgen niet waard. Bovendien liep de zaak ontzettend goed en moest ze een nieuwe voorraad maken van haar onverminderd populaire 'Cosy&Calm'-kaarsen, voordat ze weer uitverkocht waren.

'Robin, wil je deze alsjeblieft naar tafel vier brengen?' zei Dina. Ze overhandigde haar collega een dienblad met twee plakken van haar

appel-bosbessentaart en twee mokken met het huistheemengsel van Serendipity. De twee mensen die daar zaten behoorden al een paar maanden tot haar vaste klanten en kwamen hier elke woensdag om samen te studeren.

Dina nam tenminste aan dat dat was wat ze deden, allebei met hun hoofd over hun respectievelijke laptops gebogen. Af en toe reikte de man over de tafel heen naar de hand van zijn partner, en dan bleven ze zo zitten, in een perfecte kameraadschappelijke stilte. Dat wil ik ook, dacht Dina. Zou zij dat ook ooit kunnen hebben? Zelfs het idee van een lang en gelukkig leven voelde de laatste tijd onbereikbaar aan.

‘Ja, baas,’ zei Robin met een glimlach. Hen wist heel goed dat Dina het vreselijk vond om ‘baas’ te worden genoemd. Robin werkte al een paar jaar in het café en draaide diensten tussen de spinninglessen door die hen in de buurt van station Blackfriars gaf. Hen was op een dag binnen komen lopen, vlak nadat Dina een advertentie voor een barista in de etalage had opgehangen. Dina had één blik op Robins donkergroene hanenkam en feilloze coole eyeliner geworpen terwijl hen afwezig een van de fotolijsten aan de muur recht hing, en ze had onmiddellijk geweten dat hen de perfecte persoon voor de baan was.

Dina had vandaag niet veel tijd om iets anders te doen dan werken, maar dat vond ze niet erg. Serendipity, met het gezoem van de koffiemachine en de warme geur van gebak, was de plek waar ze zich het gelukkigst voelde. Ze had dit bedrijf zelf opgericht – met slechts een klein beetje hulp van haar magie – en elke keer dat ze een klant na een eerste bezoek zag terugkeren bonsde haar hart van blijdschap.

Vanochtend was Dina zich er echter zeer van bewust dat Robin en zij als enigen in het koffiehuis werkten en dat ze zwaar in de minderheid waren.

Spreuken om de tijd te vertragen waren erg vermoeiend voor haar, dus die bewaarde ze gewoonlijk voor de drukte tijdens de lunch. De koffiemachine begon weer kuren te vertonen, en Dina had er al een

klap tegen moeten geven (een klap die wellicht een sprankje van iets extra's bevatte) om hem weer aan de praat te krijgen.

Ze legde net de laatste hand aan de *latte art* – een kat op een bezemsteel op het ene kopje en een spook op het andere; het was tenslotte het spookseizoen – toen de deur hard openklapte in de wind, waarbij er bladeren door de deuropening naar binnen wervelden en er een amulet met het boze oog van de muur viel, die met een klap op de grond in tweeën brak.

Dina haalde sissend adem. Ze herkende het onmiddellijk als een slecht voorteken.

De deur sloeg met een klap weer dicht en het belletje erboven klingelde ietwat te laat. Er was een man naar binnen gestapt die een verdwaald blaadje van zijn trui plukte.

Het eerste wat Dina opviel was zijn neus. Die leek een beetje scheef te staan, alsof hij ooit was gebroken en niet helemaal goed was genezen. En het tweede was zijn omvang. Hij was niet alleen lang, maar ook breed genoeg om de smalle toegang volledig in beslag te nemen. Die trui, hoe zacht hij ook was, kon de rollende spieren eronder niet verhullen toen hij bukte om het gebroken boze oog op te rapen. Wat moest een man die zo'n lichaam had met tweed elleboogstukken en een bril met een metalen montuur? Hij leek op een professor die bijbeunde als kooivechter.

Dina slikte, zich plotseling bewust van haar droge mond. Donker krullend haar, een keurig getrimde baard – het leek alsof hij regelrecht uit haar dromen haar koffiehuis in was gelopen. Het boze oog had gelijk; ze was verdoemd.

'Sorry, deze is van de muur gevallen,' zei hij met een lage, honingzoete stem.

Niet met hem flirten, Dina, zei ze tegen zichzelf terwijl ze een verdwaalde krul achter haar oor stopte. De ogen die de hare ontmoeten waren bruin als karamel.

'Bedankt,' zei ze, en ze pakte de amulet uit zijn uitgestoken hand. Hun vingers streken langs elkaar toen hij de helften op haar palm

legde, een ruwe, eeltige aanraking. Snel trok Dina haar hand weg. De hennaspreuk die ze gisteravond had gebruikt toen ze niet kon slapen begon tot leven te komen en liefdeshartjes op haar pols te tekenen.

‘Dat is toch een nazar-amulet?’ zei hij achteloos. ‘Net als je ketting.’ Hij knikte in de richting van Dina’s hals, waar een hamsa tegen haar huid lag met in het midden het boze oog. Haar vingers reikten ernaar en ze voelde een blos naar haar wangen stijgen. Ze mocht zich niet zo door een vreemde man laten beïnvloeden – ook al was het een bijzonder aantrekkelijke vreemdeling.

‘Zoiets, ja. Ze beschermen allebei tegen het boze oog.’

‘Moet ik me zorgen maken omdat het brak toen ik binnenkwam?’ Hij glimlachte, met een ondeugende glans in zijn ogen.

‘Nee hoor, mijn hangers breken voortdurend,’ zei ze terwijl ze met haar hamsaketting speelde. ‘Dat betekent dat ze hebben gewerkt.’

‘Dus ik heb je beschermd?’ De man leunde voorover en steunde met zijn ellebogen op de toonbank. Zijn stem klonk hees. Dina rook zijn geurtje – cederhout en iets citrusachtigs.

‘De amulét heeft me beschermd.’ Het was vreemd. Ze stonden midden in haar drukke koffiehuis, maar Dina had het gevoel alsof ze de enige mensen in het vertrek waren. Ze had nog nooit eerder iemand ontmoet die zoveel interesse in haar boze oog had, maar hij keek naar haar met een rustige, leergierige blik die huiveringen veroorzaakte die langs haar nek naar beneden liepen.

Ze keek naar de gebroken amulet op de toonbank. Had het oog het koffiehuis, Dina of deze man beschermd toen het brak? Hoe dan ook, ze voelde zich zweverig wanneer ze naar hem keek. Dat was een slecht teken. Ze mocht zich niet laten afleiden door zijn onmiskenbaar sexy uitstraling.

‘En...’ Ze schraapte haar keel en dwong de blos op haar wangen te verdwijnen. ‘...wat kan ik voor je doen?’

‘Een earl grey en een croissant, alsjeblieft.’

‘Met melk of citroen?’ Kijk eens hoe goed het haar lukte om professioneel te blijven. Ze staaarde heus niet naar zijn gespannen biceps toen hij zijn portemonnee uit zijn achterzak viste.

‘Gewoon zwart, dank je.’

Dina wilde net onder de toonbank duiken om de pot met losse earl greythee te pakken (ze had de bergamot zelf geplukt tijdens een vakantie in Italië) toen er aan een van de tafeltjes een luide klap klonk.

‘O, het spijt me ontzettend,’ zei een klant die mismoedig naar twee koppen koffie keek die op de grond waren gevallen. Dina glimlachte naar de klant en stond op het punt haar dweil uit de bezemkast te pakken toen ze een akelig ratelend geluid hoorde, gevolgd door een plof. Dat was niet geheel onverwacht – Dina werd vaak door pech achtervolgd.

‘Het koffiezetapparaat heeft zojuist de geest gegeven!’ riep Robin.

Dina haalde diep adem en balde haar hand tot een vuist. Ze keek op naar de knappe vreemdeling, die ze waarschijnlijk nooit meer zou zien. Zijn blik was al strak op haar gericht.

‘Robin, kun jij het hier even overnemen? Dan ruim ik de troep op en repareer ik dat apparaat,’ riep Dina. Ze liep weg voordat de man nog iets kon zeggen – iets waardoor ze zich zou omdraaien en iets onzinnigs zou doen.

Het koffiezetapparaat had alleen wat aansporing nodig, dacht ze. En met ‘aansporing’ bedoelde Dina nog een flinke stoot krachtige magie. Snel ruimde ze de gemorste vloeistof op en verving ze de gevallen koppen koffie.

Toen Dina opkeek zag ze de vreemdeling de deur uit lopen, nippend van zijn earl grey. Misschien in een ander leven, dacht ze.

‘O, ik hou zo van mannen in een coltrui. Het geeft ze zo’n studentikoze uitstraling.’ Robin stond grijnzend naast haar. Dina gaf hen een tik met een theedoek en ze gingen allebei weer aan het werk.

Scott Mason haalde een hand door zijn haar en deed zijn uiterste best om zijn aandacht bij zijn werk te houden. Hij moest de tentoonstellingsposters goedkeuren, zijn speech voor het openingsgala schrijven en naar het archief gaan om research te doen. Hij moest aan iets anders denken dan aan die barista, die eruit had gezien alsof ze zo uit zijn dagdromen de realiteit in was gelopen. Wat had hem bezielde om dat koffiehuis te verlaten zonder haar nummer te vragen? Verdorie, hij had kunnen aanbieden om op zijn knieën te gaan en die gemorste koffie op te dweilen als hij daardoor nog wat langer met haar had kunnen praten. Hij wist niet eens hoe ze heette.

Scott zat in zijn kantoor in het British Museum en staarde naar het scherm van zijn laptop. Zijn kantoor puild uit van de boeken die hij erin had gestouwd – sommige waren een erfenisje van de curator die hier vóór hem had gewerkt – en de torenhoge stapels hadden de neiging om boven op hem te vallen wanneer hij dat het minst verwachtte. In de hoek stond een radiator die zo nu en dan

metaalachtig geratel liet horen, maar die nooit echt warm leek te worden, en vlak buiten zijn raam was een duivenfamilie komen wonen. Zijn bureaustoel kraakte wanneer hij ging zitten. Het bureau zelf zat onder de vlekken van een eeuw aan gemorste inkt, maar nu hij een aantal ansichtkaarten en prints had opgehangen van zijn reizen en de eerdere tentoonstellingen die hij had georganiseerd, begon hij zich er wat meer thuis te voelen.

Bij elke slok die Scott nam van de geurige earlgreythee die hij uit het koffiehuis had meegenomen, waren zijn gedachten afgedwaald naar de barista. Ze deed hem denken aan die standbeelden van Griekse godinnen, met wulpse welvingen en een zachtaardig, open gezicht; die mahoniekleurige krullen met paarse accenten, ogen zo donkerbruin dat ze bijna zwart waren. En die lippen... 'kusbaar' dekte de lading bij lange na niet.

Hij had sinds zijn terugkeer naar Londen een paar keer een date gehad, voornamelijk via datingapps, en er was niets mis met de vrouwen met wie hij had afgesproken. Ze waren allemaal aantrekkelijk, intelligent en grappig geweest, maar het klikte gewoon niet. Dat kwam niet doordat hij nog niet over Alice heen was; het was meer dat hij er, na in een lange relatie te hebben gezeten, geen zin meer in had om elke keer diezelfde vragenlijst van een eerste date te moeten doorlopen. *Wat doe je voor werk? Wat doe je graag in het weekend?* Zoveel datingapps, en ze konden je geen van alle iets vertellen over hoe chemie in het echte leven werkte. Dat irriteerde hem.

Het was Scott niet gelukt uit dat dal te klimmen. Tot nu toe. Die barista had een sprankje licht in zijn leven gebracht, alsof er eindelijk een zonnestraaltje door de wolken heen brak na een zware storm. Ze had hem zelfs verleid tot clichématige gedachten. Voor het eerst in tijden had hij het gevoel dat zijn lichaam en zijn zintuigen wakker waren. En hij voelde verlangen.

Dit was Scotts eerste jaar als curator van de permanente collecties, en hij kon het gevoel niet van zich afschudden dat sommige van de andere curators en raadsleden op hem neerkeken. Niet allemaal na-

tuurlijk. Dr. MacDougall had haar nek uitgestoken om hem aan te nemen. Het waren alleen toevallig de meest invloedrijke.

Hij had de hele middag zijn best gedaan om zich niet te veel te laten afleiden. Dr. Jenkins en dr. Garcia, twee oudere en hogergeplaatste curators, waren niet te spreken over zijn planning van de zomer- en najaarstentoonstelling. Ze hadden gehuiverd toen Scott het had gewaagd om de woorden ‘interactieve tentoonstelling’ te uiten. Voor hen was een museum geen plek waar kinderen alles leerden over het balsemen van mummies, en iemand zonder academische titel mocht de ronde Reading Room niet betreden.

Hij herinnerde zich hoe geschokt sommigen van hen waren geweest toen hij had uitgelegd dat hun idee voor een tentoonstelling over de oude rioolsystemen van Mesopotamië waarschijnlijk niet veel publiek zou trekken.

Zijn gedachten dwaalden weer af naar de glimlach van de barista, de manier waarop ze had gebloosd en haar hand naar haar hals had gebracht toen hij de aandacht vestigde op de hamsaketting die ze droeg. Misschien moest hij teruggaan en aanbieden een nieuwe amulet voor haar te kopen ter vervanging van het exemplaar dat hij had gebroken. Of was dat te veel van het goede? Hij wilde niet opdringerig overkomen.

Hoewel hun interactie maar heel kort had geduurd, was het heerlijk geweest om met iemand over zijn passie voor historische voorwerpen te kunnen praten, vooral wanneer het over beschermende talismannen ging. Eric – Scotts beste vriend – luisterde altijd met alle plezier naar hem, maar hij deelde zijn interesse niet echt. Alice had nooit graag met Scott over zijn werk gepraat, en als ze dat wel deed was het alleen maar om hem toe te bijten dat hij met ander werk meer geld zou kunnen verdienen. Hoe vaak had hij haar niet uitgelegd dat je geen curator werd omdat het zo geweldig verdiende?

Toen hij voor het eerst zijn dozen met werkspullen in dit kantoor uitpakte, was hij een foto tegengekomen van Alice en hem tijdens hun eerste reis naar Noorwegen om het noorderlicht te zien, jaren

geleden. Ze leken gelukkig op die foto, maar hij voelde niet meer dezelfde scherpe pijn in zijn borst wanneer hij naar haar gezicht keek.

Er was nog steeds boosheid, en die zou nog wel een tijdje blijven, maar de scherpe randjes waren eraf. De liefde die Scott voor Alice had gevoeld was tijdens zijn jarenlange verblijf in het buitenland vervaagd en niet teruggekeerd toen hij weer thuiskwam. Het had natuurlijk ook meegeholpen dat zij met hoe-heet-ie in Amerika was gaan wonen. Hij hoefde in elk geval niet bang te zijn dat hij haar per ongeluk tegen het lijf zou lopen op een van de plekken waar ze vroeger samen kwamen.

Zonder er nog een seconde over na te denken had hij de foto verfrommeld en in de prullenbak gegooid. Opgeruimd stond netjes.

Scott keek naar de klok en beseftte dat hij langer had zitten dagdromen dan hij had beseft. Hij had met Eric afgesproken. Hij stopte zijn laptop en een paar snackrepen – Eric werd altijd chagrijnig als hij niet genoeg had gegeten – in zijn rugzak, plus een boek over de mythologie en tradities van pre-islamitisch Noord-Afrika; wat luchtig leesvoer voor in de trein.

Hij sloot zijn kantoordeur af met een grote ijzeren sleutel die eruitzag alsof hij in een middeleeuws klooster thuishoorde.

Zijn telefoon pingelde. Het was een appje van Eric: Zie je bij het botenhuis, bereid je voor op een afstraffing.

We roeien vandaag in een dubbel, idioot, antwoordde Scott.

Hij haastte zich door het atrium en merkte vanuit zijn ooghoeken twee vrouwen op die op weinig subtiele wijze een foto van hem probeerden te maken. Misschien herkenden ze hem van de septemberpagina van de ‘Curators tegen kanker’-naaktkalender waar hij vorig jaar aan had meegedaan. Gelukkig was hij snel uitverkocht, zodat hij niet elke keer gegeneerd hoefde te blozen wanneer hij langs de cadeauwinkel liep.

Hij voelde zich er ietwat ongemakkelijk bij, maar probeerde het van zich af te zetten. Scott was altijd wars geweest van aandacht, al

sinds hij klein was. Toen was die uiteraard van een heel andere aard geweest. Op school werden er allerlei vragen gesteld als: 'Waar kom je oorspronkelijk vandaan?' Zowel door leerkrachten als door leerlingen. Het was dat 'oorspronkelijk' waar hij zich aan ergerde. Deels omdat het suggereerde dat hij anders was, maar ook omdat hij het eigenlijk niet wist.

Scott was op zijn tiende geadopteerd. Daarvoor had hij een tijdje in allerlei pleeggezinnen gezeten, en tussendoor in een opvanghuis. Zijn leven voordat hij bij zijn fantastische moeders was komen wonen was vrij wazig. Nee, dat was niet waar. Hij herinnerde zich alles; soms was het gewoon makkelijker om het te vergeten.

Scott had weleens overwogen om zo'n genetische speekseltest te doen en op te sturen, maar Eric, die voor een groot technisch bedrijf werkte, had zijn hoofd geschud en gewaarschuwd dat Scotts informatie zou kunnen worden gebruikt voor dingen die hij wellicht niet goedkeurde, dus had hij besloten het niet te doen.

Scott zwaaide naar de kaartjesverkopers terwijl hij zijn weg zocht rond de oostkant van de Great Court. Het glazen dak liet de laatste middagzon door, waardoor het atrium in een boterachtige gloed baadde.

'Ah, dr. Mason, precies de man die ik hoopte tegen te komen.' Het was dr. MacDougall, de hoofdcurator van het museum. Ze was een kleine, stevig gebouwde vrouw van Afrikaanse afkomst met kortgeknipt peper-en-zoutkleurig haar, die altijd nonchalant chic gekleed leek in een broekpak met een grote ketting om haar nek.

'Dr. MacDougall,' zei Scott met een glimlach.

'Je ziet eruit alsof je haast hebt.'

'O ja, sorry. Ik ben onderweg naar het botenhuis.'

'Nou, dan zal ik je niet langer ophouden, maar ik heb goed nieuws. De raad was razend enthousiast over je voorstel voor een wereldtournee van de tentoonstelling Beschermende Symbolen.'

Bloed dreunde in Scotts oren. Hij wilde op en neer springen,

maar hij wilde zich ook ergens in een kastje verstoppen. Dit was groots – carrièreveranderend.

‘Echt? Meent u dat serieus?’

‘Bloedserieus.’ Ze lachte en gaf een klopje op zijn arm. ‘Maar we kunnen het tijdens de interne lancering over een paar weken vieren.’

‘Afgesproken. Dan trakteer ik u op een martini.’

‘Drank is inbegrepen, Scott, maar daar hou ik je aan. En ik weet dat het een plotselinge ommezwaai is, maar zoals je in je betoog al zei liggen de meeste kunstvoorwerpen voor deze tentoonstelling alleen maar stof te vergaren in het archief. Het wordt tijd dat ze daglicht te zien krijgen.’ Ze schonk Scott een brede glimlach en gaf hem nog een klopje op zijn arm, waarna ze afscheid nam.

Hij kon het niet geloven. Ze wilden dat zijn tentoonstelling een wereldtournee ging maken. Toen dr. MacDougall hem bijna een jaar geleden aannam als curator was hij alleen maar dolblij geweest dat hij hier was. Maar toen had hij een lijst toegestuurd gekregen van alle kunstvoorwerpen in de archieven.

Toen hij de middeleeuwse Noorse trollenkruishanger ontdekte, en een paar minuten later een van zuiver amber vervaardigde cornicello van rond 1500 vond, wist hij dat hij op iets bijzonders was gestuit. Al die voorwerpen, waarvan de meeste in de afgelopen twee eeuwen door het British Museum waren gestolen, waren in nageoeg perfecte conditie in de archieven opgeslagen en vervolgens genegeerd vanwege hun vermeende gebrek aan waarde. Ze waren niet kostbaar of bijzonder zeldzaam; het waren amuletten, in hars gegoten gedroogde kruiden en kleine beeldjes voor goden en godinnen die mensen waarschijnlijk zelf hadden uitgesneden en in hun huis bewaarden. Maar voor Scott waren die kleine gelukbrengende voorwerpjes zijn reddingslijn.

Scott had altijd in magie willen geloven. In een universum waarin alles, als je het maar vurig genoeg wenste en alle rituelen in de juiste volgorde op het juiste moment uitvoerde, precies zo zou gaan als je hoopte. Toen hij nog in het opvanghuis woonde had hij in de

schoolbibliotheek een boek gevonden over mythologie van de oude wereld. Zelfs nu kon hij zich elke pagina nog voor de geest halen.

Er had een heel hoofdstuk in bestaan over talismannen uit de hele wereld. Hij had gelezen dat als je een eikel in je zak bewaarde – die van de grond moest zijn opgeraapt en niet rechtstreeks van de boom mocht zijn geplukt – die geluk zou brengen. Scott had wekenlang met een eikel in zijn zak rondgelopen en er met zijn vingers over gewreven tot hij glansde. En toen hij erachter kwam dat de familie Marini zijn nieuwe pleeggezin zou worden, had hij dat beschouwd als het bewijs dat zijn geluk echt was teruggekeerd. En dat allemaal dankzij die eikel.

Maar de familie Marini had hem niet willen houden, en dus ging Scott weer terug naar het opvanghuis. Hij probeerde het nog een keer, met het ankh-symbool, met jeneverbessen, met een wensbotje, een klavertjevier, een hoefijzer, een hangertje van jade en een kope-ren cent. Ze hadden geen van alle gewerkt. Niemand had hem gewild. Pas jaren later, toen Scott de amuletten had afgezworen, was hij door zijn moeders geadopteerd. Toen ze die eerste keer in de auto naar hun huis reden, nadat ze in het park waren gestopt voor een ijsje, zag Scott een lieveheersbeestje op zijn vinger zitten, en hij had zich heel even afgevraagd of gelukbrengers toch werkten.

En nu, jaren later, had Scott honderden van die gelukbrengers, amuletten en talismannen gevonden, weggestopt in de archieven, en hij wilde ze met de wereld delen. De tentoonstelling Beschermende Symbolen zou zijn tournee beginnen in het British Museum en vervolgens hopelijk de hele wereld overgaan. En het briljantste van de tentoonstelling was dat de gelukbrengers en amuletten tijdens de tournee zouden worden teruggegeven aan de landen waar ze vandaan kwamen en voor iets anders worden geruild, waarna ze door hun eigen musea en in hun eigen culturen tentoongesteld zouden worden. Het was een nieuw tijdperk voor het British Museum, dat op deze bescheiden maar welgemeende wijze excuus aanbood voor het verleden. En Scott zou daar deel van uitmaken; zijn tentoonstel-

ling zou daar deel van uitmaken. Hij kon niet wachten om het aan Eric te vertellen.

Scott werd opgehouden door een groot reisgezelschap en het kostte hem langer dan verwacht om er voorbij te komen. Hij zou te laat komen en Eric zou als straf proberen hem in de rivier te duwen.

Zo snel hij kon baande hij zich een weg tussen de rondslingerende toeristen door – Scott had er een hekel aan wanneer ze tergend langzaam van de roltrap stapten – en begaf hij zich naar station Waterloo, waar hij de sneltrein naar Barnes Bridge nam. Toen hij over de voetbrug naar het botenhuis liep, zag hij Eric al met een paar roeispanen langs de oever lopen.

Eric keek op en kreeg hem in het oog. Hij nam de tijd om de roeispanen tegen een muur te zetten, waarna hij zijn middelvinger naar hem opstak. Scott keek op zijn horloge. Vijfentwintig minuten te laat. Niet onvergeeflijk.

‘Je krijgt na afloop een biertje van me,’ was het eerste wat hij tegen Eric zei. Iedereen had vandaag blijkbaar drank van hem tegoed.

‘Je bent me minstens twee biertjes en een zak chips schuldig. Ik moest de schragen uit de achterste kast halen, die kast vol spinnen, en je weet hoe erg ik het daarbinnen vind.’

‘Twee bier, chips, en ik ben de rest van de maand verantwoordelijk voor de schragen.’

Eric deed alsof hij over het voorstel nadacht.

‘Afgesproken. Ga je omkleden. We moeten vanavond nog wat laatste dingen voor de bruiloft regelen, dus ik kan niet te lang blijven.’

‘Kan ik ergens mee helpen?’ Als getuige bij Erics aanstaande bruiloft wilde Scott zo behulpzaam mogelijk zijn. Dat was een stuk makkelijker nu hij in hetzelfde land en dezelfde stad woonde als Eric, in plaats van over de hele wereld te zwerven voor andere musea.

Scott en Eric hadden elkaar voor het eerst ontmoet in een hotel in IJsland, waar ze allebei tijdens hun tussenjaar verbleven. Om twee uur ’s nachts had iemand naar alle kamers gebeld met de mededeling dat het noorderlicht te zien was, maar alleen Scott en Eric hadden

gehoor gegeven aan de oproep. In hun haast om het licht te zien hadden ze geen van beiden de moeite genomen om zich dik genoeg aan te kleden.

Ze hadden buiten in de ijzige kou gestaan, allebei vol verbijstering over de etherische schoonheid van het natuurverschijnsel – en dolgelukkig. Daarna hadden ze samen in de hotelbar hete cider gedronken om warm te worden, en voordat Scott het wist waren ze al langer dan tien jaar beste vrienden.

In de afgelopen jaren, sinds zijn breuk met Alice, had hun vriendschap het zwaar te verduren gehad, en Scott wist dat dat zijn schuld was. Toen hij het aanbod kreeg om in Jordanië aan een collectie kunstvoorwerpen uit Petra te werken, had Scott de kans aangegrepen om te vluchten. Hij had alles achtergelaten: zijn leven in Londen, Eric en zijn moeders. Het leek wel alsof zo ver mogelijk bij zijn gevoelens vandaan vluchten het enige was wat belangrijk voor hem was.

Maar nu was hij terug, met een gedeeltelijk genezen hart, en Eric stond op het punt te gaan trouwen. Scott had Immy pas ontmoet toen hij nog geen jaar geleden terug naar Londen was verhuisd, maar hij had vanaf hun eerste ontmoeting geweten dat ze de perfecte vrouw voor Eric was.

Zijn vriend onderbrak zijn gedachten door met zijn hand te zwaaien. ‘Is er iets?’

‘Dat vertel ik je wel in de boot.’

Het botenhuis stond elke woensdagavond tot hun beschikking. De meeste andere vaste gebruikers woonden in de buurt en gingen rond lunchtijd varen, en de scholen die het voor hun roeilessen gebruikten waren normaal gesproken om vier uur klaar.

Scott en Eric hesen hun roeiboort boven hun hoofd en droegen hem naar de rivieroever. Het water dat opspatte toen ze de boot lieten zakken was ijskoud – Scott was blij dat hij eraan had gedacht om extra dikke wollen sokken aan te trekken in zijn rubberlaarzen.

Ze vervielen zwijgend en met gemak in hun routine: ze staken de roeispanen door de dollen, Scott hield de boot in evenwicht terwijl

Eric voorin klom, waarna Eric hetzelfde deed voor Scott, die achterin plaatsnam.

Onwillig trok Scott zijn laarzen uit, die hij wegstopte in het kleine opbergvak van de boot, waarna hij zijn voeten in de bootschoenen stak. Hij huiverde bij het voelen van de bijtende kou die dwars door zijn sokken heen drong.

De lage namiddagzon verwarmde hun rug terwijl ze zich van de oever afduwden en door de schaduw van Barnes Bridge voeren. Boven hun hoofd denderde een trein voorbij, en er druppelde water van de brug op hen.

Scott had deze route al honderden keren geroeid, en toch was het elke keer een andere ervaring. De kleinste weersverandering was op het water voelbaar, de stad om hem heen veranderde voortdurend. Hij genoot van de manier waarop zijn spieren het ritme van elke slag volgden en zijn ademhaling zich synchroniseerde met die van Eric terwijl ze de roeispanten diep door het water haalden om de sterke stroming de baas te worden. Zijn hersenen hadden geen ruimte om zich zorgen te maken; er was nauwelijks genoeg tijd om zijn gedachten te laten afdwalen naar de barista van vanochtend, en haar prachtige bruine ogen.

De rivier ademde om hen heen uit, en het duurde niet lang voordat ze de andere botenhuizen gepasseerd waren en alle gebouwen en fraaie victoriaanse herenhuizen die de rivier flankeerden achter zich hadden gelaten. Al snel waren er alleen nog bomen in herfstachtige oranje en donkerroze tinten, en de zonsondergang die op het water reflecteerde.

‘Je bent stil voor jouw doen,’ zei Eric na een tijdje.

‘Sorry, ik ben ergens anders met mijn gedachten.’

‘Bij je werk?’

‘Ook. Ik heb vandaag goed nieuws gekregen. Mijn tentoonstelling gaat misschien die wereldtournee maken waar ik je over heb verteld. Ik moet nog duizend dingen doen om hem hier in de winter te laten starten, maar dat gaat wel lukken.’

‘Dat is dus niet waar je met je gedachten bent.’